

Gewikt en gewogen

Een raar gevoel overvalt me wanneer ik door de straten van Tienen loop. Mijn hart klopt snel en ik voel het koude zweet langs mijn rug lopen. Het is raar om terug te zijn. Sinds mijn ontslag heb ik de stad van de suikerklontjes altijd doelbewust vermeden. Aan het kruispunt stop ik even. De nachtwinkel is er nog steeds. Vroeger mijn traditionele stopplaats voor een gigantische eetbui op zondagavond, na een ellendig weekend thuis. Maar vandaag niet. Ik loop de parking van de kliniek op. Alles lijkt nog precies hetzelfde. De deuren, de bordjes, de geluiden, de geur... alles is nog exact zoals het was toen ik hier vertrok. Nee, niet alles. Ik ben veranderd. Enorm veranderd. Ik ben niet meer te herkennen.

Nochtans ziet mijn lijf er nagenoeg hetzelfde uit als vijf jaar geleden. Een gezond BMI. Ruim zestig kilo vrouwelijk vlees. Maar nu lacht mijn kortgerokte spiegelbeeld vriendelijk terug. Inmiddels durf ik mezelf *hersteld* te noemen, na een jarenlang gevecht tegen zowel AN als BN. Na periodes van zowel zwaar onder- als overgewicht. Na ettelijke uren therapie en twee lange opnames - eentje in Tienen, eentje in Gent. Samen met die eetstoornis is ook de doffe blik in mijn ogen verdwenen. De reep chocolade die in mijn zak zit, eet ik straks met smaak op. Omdat ik er zin in heb. Niet omdat het moét om bij te komen. Niet als startpunt van een eetbui.

Iemand die niet vertrouwd is met eetstoornissen, bepaalt de waarde of ernst ervan op basis van het gewicht. Hoe minder je weegt of hoe meer je compenseert, hoe *erger* je eraan toe bent. Dat iemand met een gezond gewicht ook een heftige eetstoornis kan hebben, daar denkt niemand aan. Alsof je pas recht hebt op hulp als je minder weegt dan een tienjarige. Alsof je pas *meetelt* als je een slang sondevoeding door je neus hebt. Dat maakt het moeilijk om de stap naar hulp te durven zetten.

Ik heb zo vaak gedacht dat *het niet erg genoeg was*. Bij mijn aankomst in Tienen had ik een ruim gezond gewicht. Ik voelde me moddervet, maar toch moest ik zes keer per dag eten. Geen sprake van een dieet. Ook op mijn menu stond pizza, taart, choco en frietjes. Tot mijn grote frustratie. Telkens opnieuw zat ik aan tafel met broodmagere meisjes die bij elke maaltijd hun best deden om al was het maar één calorie te laten liggen. Het lijkt wel een slecht spelprogramma: zoek de fout aan de ontbijttafel. Of een sketch met verborgen camera. Een dikkerd in een eetstoorniskliniek. Een olifant in een kudde ranke antilopen. Ik heb me meermaals afgevraagd waarom ik daar was. Ik zag er niet *ziek* uit. Niemand vreesde dat ik elk moment zou instorten. Ik hoefde niet in een rolstoel omdat ik te broos was om zelf te lopen. Maar ik zat wél in een kliniek.

Later, toen ik na mijn eerste opname herviel in anorexia en met behoorlijk wat ondergewicht werd opgenomen, besepte ik dat ik er op dat moment niet erger aan toe was dan bij mijn eerste opname. Meer nog, ik voelde me nog steeds niet *erg* genoeg omdat het BMI van mijn kamergenootje nog twee punten lager lag dan het mijne. Ik besepte dat ik het nooit erg genoeg zou vinden. Maar hoe je 't ook bekijkt, of ik nu onder- of overgewicht had, de onderliggende oorzaak van mijn eetstoornis was nog steeds dezelfde. Ze had nu enkel een andere destructieve uitingsvorm gevonden.

Vaak wordt de ernst van een eetstoornis bepaald op basis van het gewicht. En dat is zonde. Want elke eetstoornis, op welk gewicht dan ook, heeft een enorme impact op iemands leven. Iemand met anorexia is niet *erger* dan iemand met eetbuien. Het draait niet om eten. Of niet eten. Het gaat om datgene dat eronder zit.